

B OLYGATÓ

A BOLYAI JÁNOS GIMNÁZIUM ÉLETÉBŐL

2. szám/2013. május

- ◆ 25 ÉVES A BOLYAI=> kosármeccs, sütívásár
- ◆ ISKOLATÖRTÉNETI VERSENY=> INTERJÚK, KÉPEK, ÉRDEKES-
SÉGEK
- ◆ ÚJRA ITT VAN COMENIUS!
- ◆ BÚCSÚZNAK A VÉGZŐSÖK ...
- ◆ VÉLEMÉNYEK-> ByeAlex , Partygeneráció
- ◆ KÖNYVAJÁNLÓK AZ OLVASNI VÁGYÓKNAK

kosármeccs

A közös éjszaka „szépségei”

Iskolánk 25 éves évfordulója alkalmából idén egy 25 órás kosármeccsel egybekötött 25 órás diáknapot rendeztünk, ami azt jelentette, hogy az egész éjszakát az iskola épületében tölthettük. Izgatottan vártuk, hogy ott aludhassunk az iskolánkban, mert ilyen alkalom valószínűleg csak egyetlen egyszer adódik minden diák életében.

Az esti programokra hét óra körül érkeztem vissza, amikor az aulában éppen egy csodálatos zumba óra vette kezdetét. Mivel imádok táncolni, és már régóta szerettem volna kipróbálni ezt az új, táncos mozgásformát, természetesen én is részt vettem az órán. Aztán felmentünk az osztálytermünkbe, ahol az osztálytársaimmal, és osztályfőnökömmel együtt beszélgettünk és ettük a sütitet és szendvicseket, amiket közösen hoztunk. Eközben a Pisti és barátai nevű zenekar koncertje zajlott. Kisétáltunk az első emeleti folyosóra, ahonnan szórakoztató volt nézni, hogy tanáraink táncrea perdülnek az aula közepén. Bár ezen a koncerten nem táncoltunk, a következőn, ahol a zene sokkal pörgősebb volt, már annál inkább. Amikor már annyit ugráltunk, hogy elkezdett fájni a lábunk, elindultunk filmet nézni a Zugolyba. Miközben mi filmet néztünk, az iskola többi része Harlem Shake videót forgatott, és fellépett egy bolyais tánccsapat is. Fél egy körül indultunk el a tornaterembe, ahol néhány óráig néztük a folyamatosan tartó kosármecceket. Azt hiszem hajnali három, vagy négy óra lehetett, amikor bár kissé kómásan már, de azért lelkesen indultunk vissza az osztályterembe, hogy megnézzük, mit csinálnak a többiek. Csak néhány embert találtunk, akik egy matracon, hálószékjünkben feküdve beszélgettek, vagy kártyáztak a földön. Mivel már minden ehető és iható, amit csak hoztunk, elfogyott, kénytelenek voltunk venni valamit, mert nagyon éhesek lettünk a fáradságtól. Amikor leértünk a jótékonysági sütívásárra és a teaházba, megpillantottuk az ébredő nap első sugarait, amit nagyon mulatságos volt egy iskola ablakából végignézni. Ezek után visszatértünk az osztályterembe, ahol már a fáradságtól alig álltunk a lábunkon, így lerogytunk egy székre.

Ami a hét órai reggeli ébresztőt illeti, nem volt rá szükségünk, mert el sem aludtunk, csak félájultan feküdtünk hálósákunkba és plédbe burkolózva az összetolt padok tetején. Ez idő tájban az iskola leginkább egy hajléktalanszállóra hasonlított: a folyosókon és a padokon matracok heverték szanaszéjjel, rajta alvó emberekkel, néhányan a padokon találtak menedéket, hálósájukba burkolózva. Páran kómásan tollasoztak az aulában melegítőben, a zene meg folyamatosan üvöltött. Tömény izzadtságsgzag és az elhasznált, fülledt levegő áporodott szaga terítette be az épületet. Aki aludt, az egy óránál nem többet, de a bent éjszakázó diákok nagy része még ennyit se. Osztályfőnökünk saját bevallása szerint nem aludt semmit, így hozzánk hasonlóan ő is nagyon fit volt aznap. A délelőtti programok után a tanárok lejátszották az utolsó mérkőzést, majd az ünnepeles záró ceremóniával véget ért a több mint egy napig tartó eseménysorozat. Kiosztottak néhány díjat a kosarazók között, és amikor osztályfőnökünk elnyerte a legtöbb pontot szerző tanárnak járó elismerést, mérhetetlenül büszkék voltunk rá. Végül mindenkinek köszönetet mondtak a szervezésért és a részvételért, aztán mehettünk haza, hogy kialudhassuk magunkat.

Az egész rendezvényben az volt a legviccesebb és legizgalmasabb, hogy a mindenféle program mellett a kosármecsek csak folytak-folytak szakadatlan. A diákok és tanárok egyaránt játszottak éjjel-nappal, töretlen lelkesedéssel és kitartással.

Összességében elmondhatom, hogy bár nagyon elfáradtam, és kimerültem a diáknapi után, mégis végig csodásan éreztem magam, mert sok programon részt vettem, és együtt lehettem a barátaimmal éjjel-nappal. Így biztos, hogy mindez egy felejthetetlen élmény marad a számomra!

Mert adni jó!

Egy falatnyi gondoskodás!

„Baranya megye egy kicsi, Siklós közelében lévő településéről, Rádfalváról egy elkeseredett édesanya kér anyagi segítséget jó szándékú emberektől. 2006 szeptemberében egy ikerpárnak adott életet, a fiúk 2 kg alatti súllyal jöttek világra. Egyikőjük életének első napjaiban fertőzést kapott, aminek az lett a következménye, hogy mind a négy végtagja megbénult.

A világhírű Pető Intézetben lehetőség van mozgása fejlesztésére. 2010 óta járnak oda, de anyagi okok miatt nem tud minden héten ott lenni. Hétfőnként Pécsről egy másik kisgyereket is szállító jármű pénzért elviszi Budapestre, péntekenként pedig az édesanyja viszi haza babakocsiban. Összesen hatszor kell átszállniuk.”

Ezzel a felhívással találhatta szemben magát minden szemfüles és kevésbé figyelmes diák az iskola menzáján, aulájában és a folyosókon. Ez a rövid bevezető minden lényeges információt magába foglalt, amit a gyűjtés előzményeiről tudni kellett. Szappanos Zoltánné tanárnő vetette fel az ötletet a diáknapot megelőző héten egy német óra keretén belül. Elmondta, hogy a HAKÖSZ (Hallgatók A Közösség Szolgálatában Országos Egyesület) egyik tagjától hallott Ábrahám Andrásról, a kislányról, aki súlyos fogyatékossgal küzd, fiatal kora ellenére.

Nagy lelkesedéssel fogadtuk az ötletet, és mindenki lázas tervezgetésbe kezdett, hogyan tudnánk még nagyobb figyelmet irányítani a rendezvényre. A ta-

„Igazán jólesett, hogy az ötlettel nyitott fülekre találtam, és a diákok részéről, valamint a tanárban is rögtön nagy támogatást kaptam. Nagyon fontosnak tartom ugyanis, hogy a diákok megtanulják, hogyan lehet másoknak segíteni, hogy a sok kicsi tényleg sokra megy, csupán össze kell fognunk. (Gondoljunk bele: a legdrágább süteményünk is csak 200 Ft-ba került.) Törekedtem arra, hogy a diákok a jótékonykodás más módjait is megismerjék, pl. az aukciót vagy a jósdát, ami természetesen nem arról szólt, hogy megtudjuk a jövőnket, hanem hogy egy olyan „szolgáltatás” árával is lehet pénzt gyűjteni, amit nem kell igazán komolyan vennünk, hanem azt kell látnunk, hogy valaki hajlandó felkészülni, és az idejét áldozni egy jó célért.”

És tegyük hozzá, sikerrel is járt a kezdeményezés. „Nagyszerű dolognak tartom, hogy ennyi pénz összegyűlt. Az én olvasatomban ez azt jelenti, hogy az úgynevezett mai fiatalokra igenis lehet számítani, ha segítségről van szó. A végeredmény magáért beszél, 109 715 Ft jött össze, ami szerintem fantasztikus eredmény.”

Nem hinném, hogy a csöpögős körmondatokra lenne szükség, hiszen akibe egy kicsi jóérzés is szorult, az megérti, miért is volt ennyire fontos ez az adománygyűjtés. Ez pusztán felfogás és emberség kérdése. És látva a tanárok és diákok lelkesedését boldoggá tesz a tudat, hogy még vannak nagylelkű és segítőkész emberek.

Huszonöt éves a Bolyai

az ÖREGDIÁK TALÁLKOZÓRÓL

az ISKOLATÖRTÉNETI KIÁLLÍTÁSRÓL

és az ISKOLATÖRTÉNETI VETÉLKEDŐRŐL

ISKOLATÖRTÉNETI VETÉLKEDŐ

A jubileumi tanévben a történelem munkaközösség nagy-szabású, valamennyi osztályt megmozgató iskola- és kortörténeti, valamint Bolyai-ismereti versenyt szervezett. A háromfős csapatokat alaposan megdolgoztattuk. Az első fordulón Bolyai János életével és munkásságával kellett megismerkedniük, sőt üzenetet is kellett neki küldeniük! A legszelleme-sebb megoldást a 12. D csapatától kaptuk. A második forduló témája az elmúlt 25 év legfontosabb történései voltak a világban és Magyarországon. E témához is kapcsolódott egy kreatív feladat. A diákoknak képeket kellett gyűjteniük, amiből egy kiállítást állítottunk össze. A sok nagy horderejű esemény mellett akadt csapat, amely a tagjai megszületését, illetve azt a fél órát tartotta a legfontosabb-nak, amikor úgy tűnt, elmarad egy matekórájuk. Ebben a fordulónban a Bolyai Rádiót is bevontuk a játékba, arra kérve Csongit, hogy szóltassa meg az elmúlt 25 év legnagyobb hazai és világlágereit adásaiban. A harmadik forduló a Bolyai történetével foglalkozott. A versenyzők a jubileumi évkönyvek és az iskolaújság lapjainak forgatása, valamint az iskolatörténeti kiállítás végigbogarászása után tesztet írtak. Kreatív feladatként pedig interjúkat kellett készíteniük az öregdiák találkón megjelent vendégekkel, persze, ha meg tudták fejteni a rejtvény formájában megkapott feladatot! Mind a vendégek, mind a versenyzők nagyon élvezetesnek találták az inter-júaszt és a fényképezkedést. A „kicsik” el voltak ájulva, hogy milyen segítőkészek és barátságosak voltak velük a „nagyok”, a „nagyok” pedig hálások voltak a törődésért, érdeklődésért. Az öregdiák ta-lálkón kb. 500 vendég (egykori diák és tanár) jelent meg, s köz-tük minden korszak, korosztály képviselve volt. Megítélésünk és a visszajelzések szerint nagyon jólesett a nosztalgizálás mindenkinek.

E három forduló után hat csapat vehetett rész a diáknapon megren-dezett szóbeli döntőn, ahol szintén az iskolatörténet volt a téma. Ide a csapatok egy-egy volt bolyaist is hívhattak, hogy erősítsék a soraikat. Sajnos csak három csapat tudta ezt teljesíteni, s emiatt jelentős hátrányba kerültek a többiek. A zsűriben is kerestünk egy volt diákok Kovács Dóra, a Piarista Gimnázium tanára személyében. A döntőn a tudás és a leleményesség egyaránt fontos szerepet kapott. Volt totó, villámkérdés, komoly értekezés pl. a maratoni kosármérkőzésekről, az Appendix Alapítvány tevékenységéről, az iskolaújság történetéről, a Bolyai Iskolák Szövetségéről, és sok-sok futkosás az iskola tablóit és falíjságjait bogarászva. A közönség is játszhatott.

A győztesek Malom vásárlási utalványt nyertek és sok-sok édességet az Appendix Alapítvány jóvoltából. A legnagyobb örömet viszont úgy láttuk, a feleletmentesítő igazolás szerezte! A zsűri két első helyet adott ki. Egyet a 9-10. osztályosok, egyet a 11-13. évfolyamosok számára.

ISKOLATÖRTÉNETI KIÁLLÍTÁS

A kiállítás és az öregdiák találkozó megszervezése **Harkai Hajnalka és Huberné Fekete Elvira** feladata volt, amely hatalmas munkát, ám egyben óriási örömet is jelentett mindket-tejüknek.

A kiállításról, illetve a kiállítás nyomán Bolyairól a 9.B osztály igen-csak pozitív képet alakított ki. Az alábbiakban tőlük idézünk:

„Nagyon jó ötletnek tartom a kiállítást. Hihetetlen munka lehetett vele, de megérte! Remélem pár év múlva mi is „ki leszünk állítva.” (Lőrincz Dominik)

„A kiállítás alapján elmondható, hogy a Bolyai kiváló iskola. Úgy gondolom, hogy az iskolát tehetséges tanárai és szorgalmas diákjai tették azzá, ami most.” (Szabó Kitti)

„A kiállítás nyilvánvalóvá teszi, hogy huszonöt év alatt sokat formálódott, újult, változott a Bolyai, de még nincs vége. Ha valami eléri a jót, a következő szint a még jobb, aztán az annál is jobb, egészen a tökéle-tesig. A több száz szerencsés megcsináló volt bolyais bizonyítja, hogy ez egy jó sulis, s büszke vagyok rá, hogy én is itt lehetek és formálha-tom.” (Hegedűs Péter)

„Ez egy fantasztikus iskola, tele jó ötletekkel és tehetséges diákokkal. Az sem elhanyagolható tény, hogy a megyében a második legjobb közép-is-kola. Szóval mind büszkék lehetünk rá, hogy ide tartozunk!” (Szőke-Tóth Anna)

„Mindössze fél évet töltöttem eddig a Bolyaiban és már így is számos „hagyományos” eseményen vettem részt. Ezért hálás vagyok minden olyan tanárnak és diáknak, akik ezeket kitalálták.” (Kislőrincz Fanni)

„Örülök, hogy ebbe az iskolába járhatok, hiszen nagyon jók a progra-mok, és a képzés is szuper.” (Farkas Bianka)”

„Úgy gondolom, hogy a Bolyai János Gimnázium egy nagyszerű intéz-mény, tele lehetőségekkel, étellel és kihívásokkal. Örülök, hogy én is eltölthetek itt néhány évet” (Kiss Ádám)

„Boldog vagyok, hogy a Bolyait választottam, egyben remélem, hogy én is hozzá tudok járulni az iskola hírnevéhez.” (Kelemen Dóra)

Úgy vélem mindhárom rendezvény nagyon sikeres volt, s még tovább erősítette egykori és jelenlegi diákjaink bolyais kötődését, ahogy a jubileumi rendezvények befejező rendezvénye, a „25 év – 25 óra” kosárgála is.

Harkai Hajnalka
a történelem munkaközösség vezetője

Az iskolatörténeti verseny helyezettjei

A 9-10. évfolyam győztese a 10. B osztály csapata

Tagjai: *Kecskés Fanni, Kocsis Éva, Szabó Leila*

Segítőjük: a 2000-ben az „A” osztályban végzett
Ladinszki Boglárka volt

A 11-13. évfolyam győztese a 11. B osztályból

Tagjai: *Burovincz Damján, Dakó József, Varjú Tamás*

Segítőjük az 1999-ben a „D” osztályban érettségizett
Csorba Andrea volt

A verseny második helyét a 9. B osztály csapata nyerte

Tagjai: *Bokor Adrienn, Nagy Laura, Szőke-Tóth Anna*

Segítőjük a 2003-ban a „B” osztályban érettségizett
Szigeti Orsolya volt.

Harmadik helyezett a 11. B-ből

a *Dominek Márk, Firtermaiszter Diána, Süveges Viktória*
alkotta csapat lett.

Negyedik helyen a 12. B-ből

a *Berente Balázs, Morvai Lajos, Sinkó Mirkó*
alkotta csapat végzett.

Az ötödik helyet a 9. C osztály csapata szerezte meg.

Tagjai: *Engel Dorotea, Gubik Annabella, Halcsik Dóra*

Interjú...

Nyilas Bea tanárnővel

Interjú az iskolaalapító testnevelő tanárunkkal, Nyilas Bea tanárnővel:

Miben változott az iskola mióta itt tanít?

Tanárnő: Minden maradt a régi, és én ugyanúgy szeretek itt tanítani, mint 25 évvel ezelőtt.

Hányszor volt osztályfőnök az évek során?

Tanárnő: Most vagyok negyedjére osztályfőnök, de ugyanúgy szeretem minden eddigi osztályomat.

Mire a legbüszkébb a 25 év alatt?

Tanárnő: 25 év alatt nagyon sok mindenre. Minden gyerekre, akit eddig tanítottam. A legnagyobb sikerélményt az okozza, amikor megszerettetem olyan gyerekekkel a mozgást, akik eddig utálták és egyáltalán nem sportoltak.

Melyik kollégája áll önhöz a legközelebb?

Tanárnő: Kovács Geri. 40 éve ismerem és azóta is nagyon jóban vagyunk.

Almási Ildikóval

Az ünnepségen számos alapító diák is megjelent, köztük Almási Ildikó is, aki 1987-ben kezdte meg tanulmányait a Bolyai János Gimnáziumban, Megyesiné Vikor Aranka tanárnő osztályában.

Először is egy nevet szeretnénk kérni.

Almási Ildikó vagyok.

És valóban alapító tagja az intézménynek?

Igen, én is azok közé a szerencsések közé tartoztam, akik először koptathatták a gimnázium lépcsőit.

Szoros kapcsolatok fűzték az intézményhez?

Igen, jelenleg is, hiszen a fiam szintén itt tanul a Bolyaiban.

Milyen tagozatos volt?

Német tagozatra jártam. Megyesiné Vikor Aranka osztályában tanultam.

És utána hol tetszett továbbtanulni?

Hát... én valójában nem nagyon folytattam a tanulmányaimat, hiszen egy fodrászdinasztia leszármazottja vagyok, és az ő nyomdokaikba léptem középiskolai tanulmányaim után. Viszont az osztályomból kifejezetten sokan hasznosították az itt megszerzett nyelvtudást, mert többen nyelvtanárok lettek.

Mészáros Annával

Mészáros Anna dr. Kovács István osztályába járt és 1999-ben végzett.

Miért ezt az iskolát választottad?

Igazából én a Kodály Iskolába jártam, onnan jöttem át az angol tagozat miatt, mert hallottam, hogy itt jó az angol, és nem bántam meg.

Milyenek voltak az itt eltöltött évek?

Nagyon jók, most ahogy így nézem a képeket, jó nosztalgiázni, nagyon jó osztályunk volt, sajnos közülük most nem sokan jöttek el. Elég erős diákélet volt, ami nagyon tetszett.

A mai este hogy tetszett?

Jó volt, megérte eljönni.

Bella Katalinnal

A 1995-ben érettségiző Bella Katalinnal Dakó József

beszélgetett

D.J. : Mettől meddig járt ebbe az osztályba és milyen tagozatra?

B.K. : '91-ben jöttem a Bolyaiba és '95-ben érettségiztem. Én testnevelés tagozatos voltam, de az osztály másik fele általános tanterv szerint tanult.

D.J. : Ilyen osztályokban természetesen rengeteg kiváló sporteredmény születik. Mit sportolt és mi volt a legjobb elért helyezése?

B.K. : Atléta voltam, rengeteg versenyen indultam, a legjobb eredményem az NB1-es helyem.

D.J. : Ilyen aktív pálya mellett nem könnyű a jó tanulmányi eredmény megszerzése. Rontotta valamennyiben a felkészülés az átlagot vagy a tanulást?

B.K. : Érdekes, nekem ezzel nem volt problémám. Az átlagom sosem volt 4,7 alatt, mindig a tanulás volt az első.

D.J. : Négy év alatt sok dolog történik az emberrel, volt valami nagyon különleges élménye, amíg itt tanult?

B.K. : (nevet) Hát, hirtelen sok jó dolog jutott eszembe, nem hiszem, hogy tudnék választani. Szinte csupa jó élmény ért, persze, minden csínyt elkövettünk, amit csak az ember ilyen korában megtehet, de átlagban csak jó érzés volt ide járni.

Svihrán Éva tanárnővel**Először is azt szeretnénk kérdezni, hogy mikor tanított Tanárnő a Bolyaiban?**

1989-től 2007-ig tanítottam a gimnázium falai között.

Szeretett pedagógusként dolgozni az intézményben?

Igen, természetesen szerettem a munkámat, nagyon jó volt a légkör és élvezet volt a diákokkal foglalkozni.

Tanárnő szintén kémia és biológia szakos?

Nem, én testvéremmel ellentétben a kémiát és fizikát választottam szaktantárgyanként.

Hányszor volt osztályfőnök a Tanárnő?

Összesen hét osztályom volt, de abból csak három bolyais.

A Bolyai mellett hol tanított még a Tanárnő?

Kalocsán az I. István Gimnáziumban, ami most már Szent István Gimnázium.

Megyesiné Vikor Arankával

Megyesiné Vikor Aranka tanárnő az iskolaalapítók közé tartozik.

A tanárnő elmesélte, hogy épp gyesről jött vissza, ezért gondolatai még a gyereke körül forogtak, de szeretett volna a Bolyaiban tanítani, mivel csak itt volt emelt szintű német oktatás.

A német mellett történelem szakos tanár is, de örült neki, hogy németet taníthat az iskolában, amit jobban kedvel.

Soha nem akart máshol dolgozni: *" Nagyon szeretem az ambiciózus, nagyon lelkes, segítőkész kollégákat. A mi német nyelvi munkaközösségünk nagyon jó, mert segítjük egymást, szeretjük a kihívást és nagyon motiváltak vagyunk. "*

Tarjányi Tamás

Mikor, és melyik szakon kezdted el tanulmányaidat a Bolyai János Gimnáziumban?

-1999-ben, informatika szakon jártam ki a kilencedik illetve tizedik osztályt, azután a következő két évetem általános szakon töltöttem.

Mi volt a kedvenc tantárgyad?

-A történelem. Világéletemben szerettem, így nem volt kérdés, mit is választok majd fakultációnak. Szerecsére a Bolyaiban remek tanáraink voltak, így Búti Csaba tanár úr és Harkai Hajnalka tanárnő még inkább megerősítette bennem a történelem iránti érdeklődésemet.

A tanulás mellett részt vettél valamilyen iskolán kívüli szakkörön, foglalkozáson?

- Igen, tagja voltam az énekkarnak, és valószínűleg ez is nagyban hozzásegített ahhoz, hogy operaénekes válhasson belőlem.

Dr. Főzőné Timár Évával

Interjú a Bolyai János Gimnázium igazgatónőjével Dr. Főzőné Timár Évával

Mióta tölti be a Bolyai János Gimnázium igazgatójának a posztját, és miért vállalkozott erre a komoly feladatra?

1988 óta dolgozom a gimnáziumban, és a 2003-ban nyugdíjba ment Klinger Ádám helyét vettem át. Kollégáim is biztattak, és én is úgy gondoltam, hogy iskolánk hagyományait tovább tudom vinni.

Mire emlékszik vissza a legszívesebben az utóbbi évekből?

Ez nehéz kérdés. Mindig örömet okoz nekem, mikor mint szaktanár a saját diákjaim képviselik iskolánkat versenyeken, és országos helyezéseket érnek el.

Az egyik legszebb pillanat volt, amikor a musicaleket az Erdei Ferenc Művelődési Központban először láthattam szerepelni. Úgy hallottam, a felkészülések során sok probléma adódott, de csodálatos volt látni, hogy végül összeállt a darab. Minden szereplő diák a szabadidejét feláldozva, teljes odaadással, és rengeteg munkával készült a nagyszerű előadásra. Ennek meg is lett a gyümölcse, a közönség állva tapsolt mindkét előadás végén.

Végül mit tanácsolna a mai bolyaisoknak?

Azt tanácsolnám legfőképpen, hogy próbálják meg kihasználni a Bolyai által kínált lehetőségeket. Természetesen a tanulás is nagyon fontos, de emellett rengeteg szabadidős programot szervezünk a diákoknak. A 20 vagy akár 30 évvel későbbi öregdiák találkozón majd ezekre az eseményekre fognak szívesen visszaemlékezni: milyen volt a gólyává avatás, a diákdiri választás, a koncertek, az izgalmas kosármecsek, a külföldi tanulmányutak, a szalagavató...és még sorolhatnánk. Tehát magya-

Az iskola lelke, a könyvtár

A Bolyai János Gimnázium első könyvtárosáról

A kezdetek:

Irénke néni 1988-ban kezdett el dolgozni gimnáziumunk, akkor még teljesen üres könyvtárában. Szerencsére az igazgató úr mindenben támogatta őt, így lassacskán Irénke néni összegyűjtötte és megvásárolhatta a szükséges könyveket, amelyeket mindmáig forgatunk, ha meglátogatjuk könyvtárunkat.

Az iskola szíve-lelke:

Bárki nyugodtan fordulhatott Irénke nénihez, ő készségesen meghallgatta őt, és mindig segített.

Számos tradíciót köszönhetünk Irénke néninek:

- Az iskolaújság elindítását ő kezdeményezte.
- A gimnázium névválasztásának megszervezését is Irénke néni bonyolította le.
- A gólyabálokat és a diákdiri választást is ő szervezte meg

Emlékek, érzések:

Irénke néninek rengeteg kedves emlék jut eszébe, amikor újra és újra meglátogatja régi munkahelyét, a gimnáziumunkat, és ezek a szép emlékek gyakran kellemesen felkavaróak és meghatóak. Más érzés úgy belépni az iskola kapuin, hogy már nem részese a történeteknek (azonban szerintünk Irénke néni mindig is része volt, és része lesz ennek az iskolának).

Irénke néni, a főállású nagymama

2003-ban Irénke néni nyugdíjba ment, és ma már főállású nagymama. Hosszan hallgattuk történeteit, és még nagyon sokáig beszélgettünk volna vele. Irigységet éreztünk, és az interjú közben megfogalmazódott bennünk a gondolat, hogy mi is ilyen boldog, mosolygósszemű nagymamák szeretnénk lenni, akit ezernyi diák szeret, és ezernyi szép történetet mesélhet.

A Bolyai új könyvtárosa

A Bolyai új könyvtárosa, **Csomorné Bárány Melinda** maga is bolyais diák volt egykor. A német tagozatos osztályban végzett 1997-ben. Egerben szerzett magyar szakon felsőfokú diplomát. Nemcsak munkája, de hobbija is az olvasás. Emellett szabadidejében ékszerkészítéssel is foglalkozik.

Nagy Tamás, egy volt bolyais diák

1988-1992 között tanult Nagy Tamás a német tagozatos

Az első benyomás a csapatom részéről a lehető legjobb, közvetlen, aranyos, és nagyon jó véleményekkel van a gimnáziumunkról.

Röpke percek alatt betekintést nyertünk a 90-es évek Bolyaijába, sokat megtudtunk a tanárokról s szokásaikról, amelyek esetenként nem is változtak olyan sokat az elmúlt 20 év alatt.

Meglepő szerencse – s talán a sors akarata –, hogy Tamás régi osztályfőnöke (Harkai Hajnalika), most a mi osztályunk vezetője is egyben.

A sok feltörő emlék, a kedves történetek, a közvetlen hangneme - beszélgetésünk végére, bátran állíthatjuk, hogy régi barátként tekintettünk Tamásra, aki oly sok mindent élt meg az iskolában, amit mi csak most tapasztalunk s élünk át.

Mesélt Harkai Hajnalika tanárnőről, a néha szünetekbe nyúló, de roppant érdekes földrajz, és történelem óráiról, s mikor közbeszúrtunk egy-egy sokatmondó pillantást vagy megjegyzést, hogy ezekben a dolgokban nem sok minden változott, kitörő nevetéssel fogadta.

Mint legféltettebb titkát, azt is elárulta kis újságíró csoportunknak, hogy kedvenc tantárgya a földrajz volt, s boldogan emlékezett vissza a hozzá és Hajnalika tanárnőhöz fűződő emlékeihez.

Megosztotta velünk élményét, miszerint az órák olyan velősek, tanulságosak voltak, hogy a negyedik év végén következő érettségi vizsgára, szinte nem is kellett komolyabb felkészülés, mert az anyagot teljes mértékben megtanulta már.

Az érettségi utáni években egyetemet végzett, szoftverfejlesztő mérnök lett, s több német cégnél is dolgozott.

Az utolsó vizsgák után is többször látogatta az iskolát az osztálytalálkozók, a 20 éves iskolai évforduló, valamint most, a 25 éves évforduló alkalmából. A mai alkalomra egyenesen Németországból (ahol jelenleg él és dolgozik) tért haza.

Szavai mind dicsérőek és pozitívak voltak, mint például a „szuperjő, hogy ebbe az iskolába járhattam”, „már akkor is modern, jó felszerelés volt”, „kemény, de jó iskola” – hogy párat említsek.

Összefoglalásként Tamás személyében egy kedves embert ismerhettünk meg, aki felettébb büszke arra, hogy egykor a Bolyai János Gimnázium padját koptathatta, s elméjét itt pallérozhatta.

Interjú a diákdirivel

Könnyű dolgom volt akkor, amikor osztálytársamat, Morvai Lajost faggattam a diáknapról. Hiszen amellett, hogy remek diákdiri, a szónoklásban sem utolsó. Beavatott minket sikereibe, belátást engedett a diáknap kulisszái mögé, megosztotta velünk felejthetetlen élményeit, és nem utolsó sorban hasznos tanáccsal látta el utódait.

Milyen érzés volt már második alkalommal diákdirinek lenni?

– Nyilvánvalóan jó érzés volt másodjára is ez a megtiszteltetés. Talán már nem izgultam annyira, mint a tavalyi diáknap előtt, így jobban tudtam koncentrálni arra is, hogy jól érezzem magam.

Mik az észrevételeid az idei diáknappal kapcsolatban?

– A 25 óra diáknap sokkal több szervezéssel járt, mint egy átlagos délelőtti fordított nap, így megnő a kockázata a programok sikerének, hiszen nehéz mindenre odafigyelni. Ennek ellenére a diákok feltalálták magukat, ha valamit meg akartak oldani. Rengeteg kérdéssel, kéréssel fordultak hozzám, ez pedig sok improvizációt kívánt meg tőlem. Nem a programok miatt sikerült jól a diáknap, hanem azért, mert a tanulók nem féltek jól érezni magukat. Ezek mellett szeretném azért kiemelni a tavaly is nagy népszerűségnek örvendő Lézerharcot, illetve szerintem idén a legbulisabb program a Harlem Shake videó forgatása volt.

Melyik diáknap sikerült jobban szerinted, a tavalyi vagy az idei?

– Természetesen az ideit mondanám, hiszen kifejezetten az volt a cél, hogy túlszárnyaljuk az egy évvel ezelőtti diáknapot, és ez minden szempontból sikerült.

Mi a siker kulcsa nálad? Mivel tudtál hatni a diákokra?

– Idén a célközönség a kilencedikes évfolyam volt, hiszen ők még nem láttak diáknapot. Pártatlannak voltak és gondoltam ezért összekötöm a felvilágosításukat a kampánnyal. Azonban nem csak az elsősökhöz mentünk „órát látogatni”, hanem meg kellett nyerni a felsőbb évfolyamokat is. Ezt többnyire cukorosztással és humorral próbáltuk elérni. Nagyon fontos volt még a beszéd is, melyben a pártot próbáltam a választók közelségébe vinni.

Mit ajánlasz a következő évek diákdirijeinek?

– Ha már valaki megnyerte a választást, azt javasolom, ne roskadjon bele a szervezésbe. Legyen rugalmas, tervezzen előre, hallgassa meg mások véleményét, és nem utolsó sorban, élvezze a diáknapot, amit szervezett.

Milyen tapasztalatot adott számodra ez a két diáknap?

– Ha tapasztalatot nem is szereztem, felejthetetlen élményeket minden bizonnyal.

Egy ilyen sikeres diákdirinek mik a céljai a jövőt tekintve?

- Mindenképpen a fővárosban szeretnék továbbtanulni. Minden jelentkezésemet oda adtam be. Pontosan sosem tudtam, hogy később mivel akarok foglalkozni, így jelöltem kereskedelem és marketing, sportmenedzser, gazdasági nyomozó szakirányzatokat is. Legjobban a BGF kereskedelem-marketingre szeretnék bejutni.

Mit csinálsz szívesen szabadidődben?

- Mikor végzek a suliban rendszerint mindig fáradt vagyok, így nehezen veszem rá magam arra, hogy mást csináljak a pihenésen kívül. Szerencsére azonban mindig akad tennivaló és, ha belelendülök, akkor nem állít meg semmi abban, hogy tényleg hasznosan töltssem a délutánjaimat. Ilyenkor igyekszem valamiféle testmozgással levezetni a felesleges energiáimat. Táncolok, focizok, kosarazok, futok, hülyülünk a koleszban a srácokkal.

Mi fog hiányozni leginkább a Bolyaiból miután elballagsz?

- Amíg itt vagyok, itt tanulok, nehéz megfogalmazni mi fog hiányozni. Suli szempontjából nagyon jó négy évem volt Kecskeméten. Jól éreztem magam. Nehezen emelek ki akármit is a sok élmény közül.

Mit tanácsolsz a többi bolyaisnak a céljaik, a jövő, a tanulás szempontjából?

Mivel mindenkinek más az érdeklődési köre, csak egy általános tanáccsal tudom ellátni a fiatalabbakat. Minél hamarabb jöjjenek rá, mivel szeretnének foglalkozni a jövőben. Ha így tesznek, sokkal könnyebb arra a dologra koncentrálni, mint elveszni a tantárgyakban. Energiát és időt is lehet vele spórolni és ez később megtérülhet.

Szerencsés Vivien 12.B

A bolyais élet kulcsfontosságú része a diáknapp: nem kell tanulni és még szórakoztatnak is minket. Elméletben. Gyakorlatilag azonban általában sikerül eléggé melléfogni, ha diákdirit választunk. Tisztelet a kivételnek.

Bevallom, nagy reményekkel néztem az idei programok elé, elvégre ha valaki kétszer tölti be ezt a tisztséget, csak tud valamit. Nos, úgy tűnik nagyra becsült dirinkből erre az évre kifogyott a szufla, vagy egyszerűen túl nagy falat volt neki a két nap lebonyolítása, nem tudhatom. Az biztos, hogy nem egyszerű több száz diákot lekötni és folyton szórakoztatni, de hogy ennél jobban is meg lehet oldani, az sem kétséges.

A 25 órás kosár nagy siker volt, tagadhatatlan, de szembe kell néznünk a ténnyel, hogy voltak igen nagy üresjáratok is a programban, amikor a szivacsokon történő csoportos fetrengésen kívül az ég egy adta világon semmi sem történt. Azoknak, akik voltak olyan elszántak és bent maradtak éjszaka, valószínűleg ez is tökéletes program volt, viszont akik reggel jöttek vissza, a takaros kupacban heverő álomittas testek láttán fél délelőtt azon törték a fejüket, hogy mi a jó eget keresnek itt.

Na de a lényeg az, hogy dirink jól érezte magát és elégedett volt a munkájával. Végre volt két nap, ami hivatalosan is csak róla szólt. Ennyi elég a boldogsághoz, nem?

egy kritikus hang

Képtár

Bolyai díjas tanárok

Dr. Kovács István
Bolyai-díjas nyugdíjas
igazgatóhelyettes

Harkai Hajnalka
Bolyai-díjas tanár

Bolyai-díjas volt
Németh Róbert is

Képtár

Testvérek a Bolyaiban

Ez is feladat volt. Bolyais testvéreket kellett keresniük a versenyzőknek.

Gelányi Renáta és Heni 2011

Somodi Ágnes és Somodi Nóra

Gönczi Petra és Gönczi Gergő

Molnár Niki és Molnár Melinda

Bartucz Annamária, Bartucz Nikolett és Bartucz Petra

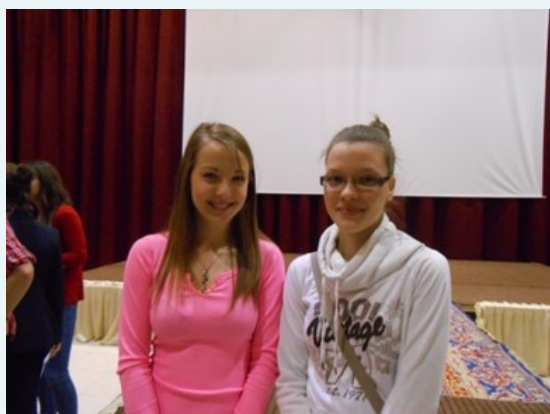
Borzák Kitti és Borzák Csilla

Berente Zoli, Fanni és Balázs

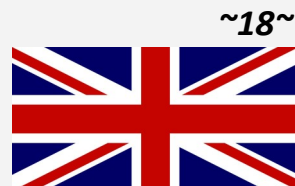

A versenyzők közt a legnépszerűbb Bo-lyai-díjas **Petyovszki Zita** lett. Hiába, őt ismerhették legtöbben, hisz ő kapta meg legutolsóként, 2012-ben a díjat.

COMENIUS PROGRAM

I, YOU, WE – THE FIFTH ELEMENT

Ebben az évben ismét részesei lehettünk egy Comenius programnak. A projektben 5 ország (Dánia, Észtország, Lengyelország, Magyarország, Törökország) 5-5 diákja vett részt, s a programjait minden ország egy-egy elem köré szervezte (tűz, víz, föld, levegő, ember). Az első találkozót novemberben rendeztük meg mi, magyarok, s már akkor éreztük, hogy ebből valami nagyon jó fog kisülni. Majd a következő találkozót Törökországban tartották meg március első hetében. A gimnáziumból 5 tanuló és 2 tanárnő vágott neki az 1600 km-es útnak, de nem hiába! Isztambul, majd Antalya után egy hegyi városkába érkeztünk meg: Elmaliba. Már nagyon vártak minket, európaiakat. Nem volt időnk unatkozni, hiszen ha nem az iskolában töltöttük az időt, akkor éppen kirándultunk, túráztunk, mértünk, kutattunk, vagy éppen valami különleges török specialitást próbáltunk ki. A legemlékezetesebb talán egy természetvédelmi területre, egy védett cédruserdőbe tett kirándulásunk volt, ahol több mint kétezer méter magasan 1200 éves cédrusfát volt módunk megölelni.

Egy törökországi hegyi városkában minden teljesen más, mint ahogyan azt sokan gondolják. Amíg a turisták a hoteleken kívül a tengerpartig jutnak el, addig mi részesei lehettünk egy török család minden napjainak, együtt vacsoráztunk, s olykor együtt imádkoztunk. Nagyszerű, felejthetetlen élménnyel lettünk gazdagabbak, új barátságokra tettünk szert, és meríthettünk egy keveset a török kultúrából is.

Madari Regina 12.D

COMENIUS PROGRAM

Az Egész életen át tartó tanulás program keretében a Comenius iskolai együttműködések projekt megvalósítása során iskolánk 17 diákja utazott március első felében Dániába és Németországba. Őket kérdeztük élményeikről.

Miért vettetek részt a Comenius projektben?

- *Mert nem szeretek kimaradni a jó dolgokból. Ha egyedül kellett volna menni, lehet, hogy nem vállalkoztam volna. De nem bántam meg, mert jó buli volt!*
- *Szerettem volna új kapcsolatokat kötni, és megtudni, hogy más országokban milyen az iskolarendszer.*
- *Azért, mert ez nagyon jó lehetőség volt arra, hogy gyakoroljam a nyelvet., valamint hogy megismerjem más országok szokásait és kultúráját.*
- *Mert teljesen más az, mikor németül beszélsz egy osztálytársaddal, mint mikor csak németül beszélhetsz, mert különben nem értenek. Nagyon nagy kaland volt. Szerencsésnek érzem magam, hogy részt vehettem.*
- *Gyakorolni akartam a nyelvet, új tapasztalatokat szerezni. Nem mellékes persze az sem, hogy ingyenes volt az út. Önerőből, nem hiszem, hogy elutazhattam volna.*
- *Ki akartam magamat próbálni, tesztelni és gyakorolni, rutint szerezni a kommunikációban. A projekt témája is érdekelt.*

Mit vártatok a kiutazástól?

- *Úgy gondoltam, igazi megpróbáltatás lesz német anyanyelvűekkel szót érteni.*
- *Elsősorban a nyelvtudásom gyarapodását vártam, valamint az ott élő emberek hétköznapjaiba való betekintést.*
- *Valójában mindenféleképpen szerettem volna átélni a kultúrsokkot, szokatlan dolgokkal találkozni, érdekes embereket megismerni.*
- *Egy teljesen más világot, mint ami itt van. Ennyire hidegre viszont nem számítottam.*
- *Ki akartam próbálni magamat, hogy mennyire bírom a gyűrődést.*
- *Arra is kíváncsi voltam, hogy milyen érzés belecsöppenni egy másik család hétköznapjaiba, alkalmazkodni hozzájuk, megismerni a szokásaikat.*

Mi a projekt témája és milyennek tartjátok?

- *A kisebbség, mint téma, véleményem szerint nem áll hozzánk túl közel. Az út során megtapasztalhattuk, hogy más országokban mit jelent ez a fogalom az emberek számára, és hogyan viszonyulnak hozzá.*
- *Sok előadást kellett hallgatnunk napokon keresztül, ami fárasztó volt. Rengeteg különbséget fedezhettünk fel az itthoni kisebbségek és az ottaniak között.*
- *Németországban és Dániában több lehetősége van annak, aki a kisebbséghez tartozik, tehát inkább több előnyt jelent.*
- *A téma számomra furcsa volt először, mert magamtól biztosan nem érdekelt volna. De már úgy látom, nagyon is hasznos volt, mert ez még mindig kínos téma nálunk.*

COMENIUS PROGRAM

Átéltetek-e valami szokatlant, tapasztaltatok-e valami meglepőt?

- Nagyon érdekes volt például, hogy Németországban a házaknál nem volt kerítés, az ajtókat nem zárták be soha, ugyanis az ottani közbiztonság sokkal jobb, mint nálunk.
- Szokatlan volt számomra, hogy Dániában személyenként kapnak a diákok egy laptopot, és abba írnak füzet helyett, ráadásul tegezik a tanárokat.
- A németekkel szemben az az előítélet, hogy precízek és pontosak, de a diákokra ez nem volt jellemző.
- Teljesen más életszínvonalon élnek, sokkal nyugodtabbak és boldogabbak.

És álljon egy vallomás az interjú végén:

Ugyan csak 9 napot töltöttünk német nyelvterületen, mikor egyedül voltam a szobámban és gondolkoztam, hogy hogyan pakoljak be, a fejemben is németül beszéltem. Mikor rajtakaptam magam, csak nevetni tudtam magamon. Nagyon furcsa érzés volt. A legrosszabb talán, hogy szörnyen visszavágyom. Minden hiányzik. És az egyetlen támaszom a német fogadóbarátnőm, akivel nap mint nap beszélek Facebookon.

A projekt őszi Kecskeméten folytatódik, novemberben várjuk a dán, német és osztrák diákokat, a magyarországi kisebbségek helyzetének megismerésére.

Muffin, ami mindent visz

/ S. K. receptje alapján közreadja Hovodzák Ivett/

Hozzávalók:

- 2 csésze liszt
- 1 csésze cukor
- 1 csomag sütőpor
- 1 csésze víz
- ½ csésze olaj
- 1 csésze finomság (valami, amit szeretsz)

Első ránézésre furcsa lehet, hogy nem kell semmi tejtermék a tésztába. A magyarázat annyi, hogy ez egy vegán srác receptje, aki ugye nem eszik se tojást, se tejet. De nekem elhíhetitek, akárhányszor csináltam, eddig mindenkit levett a lábáról.

1.: Teljesen mindegy mekkora csészét használsz, a lényeg, hogy az összes hozzávalót ugyanazzal mérd ki. Én egy kb. 2,5 decissel szoktam, de ez persze nem szentírás. Szóval keverd össze a lisztet a sütőporral és a cukorral.

2.: Önts össze az olajat a vízzel, majd zúdítsd rá a lisztes keverékre. Kezd el összeforgatni egy fakanállal (nem kézzel!). Ne ijedj meg, ha kis lisztgombócokat találsz a masszában, csapd a hónod alá a tálat, és 5 perc erőteljes keverés után (ami megdolgoztatja a karizmaidat is) el fognak tűnni.

3.: Itt az ideje, hogy hozzáadd a trutyidhoz a finomságot. Ez konkrétan akármi lehet: gyümölcsök, csoki, cukor, virágszirmok, bogárlábak... ízlés dolga. Bátran variáld, a tészta bárminek lehet az alapja. Pl. a mák és a sárgabarack jó barátok, de a cseresznye és a körte is megfér egymás mellett.

4.: Ha összeállítottad a kedvenc íz kombinációd, melegítsd elő a sütőt 180 C-ra. Középső rácson süsd **22** percig. Ez nagyon fontos, tovább ne, mert megégnek és csak harci fegyvernek használhatod őket. Letesztelt időpont, tartsd be!

Tipp: Jómagam csokival készítem a legtöbbször. Egy táblát apróra vágok, és a tésztához keverem. Mikor beletöltöttem a formába mindegyik tetejére rakok még, egy kockányi csokinak a felét belenyomom úgy, hogy csak egy kicsi látszódjon ki belőle. Így amikor beleharapsz egy

ByeAlex - Kedvesem

Rendkívül megoszlóak a vélemények, a 2013-as Eurovíziós Dalfesztiválra indított magyar dalról, és annak előadójáról, ByeAlexről. Sokan imádják a Kedvesem c. számot, míg mások inkább rádióadót váltanak, ha meghallják a dallamát. Talán nem is magával a zeneszámmal van a gond, csak hát inkább tartozik az „elmegy”, „egynek jó” kategóriába, mint a legjobbnak vélt magyar daléba, ami melleleg egy nemzetközi dalfesztiválon fogja képviselni hazánkat.

„Mert nekem nincs most más, csak a kedvesem, az én kedvesem
Ő bárhol jár, az úgy jó nekem, az úgy jó nekem.

Na igen, persze az is elgondolkodtató, hogy miért is választották ki pont ezt a számot, ami egy kb. 5 hangra épülő gyermek-altató dallamú szerelmes dal. Közben mellette sok más sokkal színvonalasabb előadó is indult, sokkal színvonalasabb zenével, s talán méltóbb képviselői lehetnének Magyarországnak. De ez a mentalitás valamilyen szinten jellemző is ránk, valahol mindig elszúrjuk, és soha sem jutunk el addig a bizonyos „nemzetközi hírnévig”. Egy ilyen tingli-tangli altatóval biztos, hogy nem is fogunk nevet szerezni magunknak a zeneiparban. Ilyenkor jön aztán a visszatámadás, hogy ez a zene legalább eredeti és szívből jön stb. stb... Hát nem. Ez már régen nem az a világ, amelyikben az eredetiség a fontos. A zeneiparnak eladható anyag kell, abból támad a hírnév és a pénz, és ezt egy ilyen ByeAlex-féle dúdolgatással nem lehet kivitelezni. Tehát szó ami szó, megint mi szúrtuk el ott, hogy nem a fülünknek hittünk, és nem is az eszünkre hallgatunk, hanem bedőltünk egy közhelyes szerelmes dalnak, ami most sem fog minket közelebb vinni a győzelemhez, de ne nekem legyen igazam.

G.L.

És bizony nem lett, hiszen ByeAlex 10. helyen végzett a döntőben, s maximum pontot kapott a német közönségtől. Ez hát igazi közönségsiker, s mégis sikerült eltalálni az európaiak ízlését. Ilyen silány lenne...? (a szerk.)

Könyvajánlások

Leiner Laura - A Szent Johanna Gimí

Nos, már az elején előítéletekkel fogadtam ezt a regénysorozatot. Többször láttam könyvesboltban, rápillantottam, oké, egy felkapaszzkodni kívánó magyar szerző összeeskábált valami nyálas könyvsorozatot pár viháncoló magyar tiniről. Nagy ügy. Aztán mikor lebetegedtem tudatosan kezdtem kutatni utána az interneten egy kis „lájtos” sztorit remélve. És akkor szippantott be Leiner Laura világa.

A szerzőről annyit kell tudni, hogy most 28 éves, immár 10 éve jelennek meg könyvei, de az átütő sikert ez a sorozat hozta meg neki. 8+1(=9) kötetből áll a Szent Johanna Gimibe járó Reni (*Rentai Renáta*) 4 évének bemutatása. Az ő életébe nyerünk bepillantást a naplóján keresztül, amibe majdhogynem napról napra dokumentálja az eseményeket. Ez első olvasatra úgy tűnhet, hogy te jó ég! De valójában az ember minden egyes nap után úgy várja a következőt, mintha az egész vele történne meg. És ez nagyjából így is van.

L. Laura nem vállalkozott másra, mint hogy tükröt tartson a magyar tinik elé: nesze fogjátok, olvassatok magatokról, a saját problémáitokról, gondolataitokról. Nekem is éppen ezért vált olyan fantasztikus élménnyé az olvasás, mert a sorok között megtaláltam magam az összes regényben. Javarészt én is átmentem már hasonlóakon, mint Reni, és jó érzés volt visszaolvasni, hogy mi minden történhet meg az emberrel a gimí 4 éve alatt.

Ez a sorozat a való életéről szól, egy olyan gimnáziumban, ahová mindenki szeretne járni. Srácokról és lányokról, akik olyanok, mint te. Reni egy teljesen átlagos tinédzser, mondhatni elveszik a tömegben. Egy lány, aki első látásra beleszeret az iskola legmenőbb fiújába, aki nem melleleg az osztálytársa. (Hm, neked is ismerős nem?) Ő Cortez, akinek spanyol beceneve van, deszkázik, a szülei diplomaták, és akinek a szemébe hulló hajtincsei a reggeli nap rávetülő fényében inkább sötétbarnák, mint feketék... (Amúgy tisztességes neve *Antai-Kelemen Ádám*.) Itt van még az LB –legjobb barátnő-, a kicsit furcsa, de nagyon szerethető Virág, az „idegbeteg” Kinga, a számítógépguru Dave és természetesen a legjobb barát, Arnold, a maga vitatkozó, de nagyon okos módján, meg persze még sokan mások... Lesznek hatalmas veszekedések, hisztik, barátságok, szerelmek szövődnek és hullnak szét, Szent Johannát rengető tanári-diák veszekedések törnek ki...és még sorolhatnám, de nem lövöm le a poént. Szóval végigkövethetjük a balhás éveket a gimí legösszetartóbb osztályával, együtt sírva és nevetve a szereplőkkel, mert a regénysorozat hitelessége és szépsége pont abban rejlik, hogy a történet rólunk szól.

Hovodzák Ivett 12.B

Jay Asher

13 okom volt

„Clay Jensen semmit sem akart tudni Hannah Baker kazettáiról.

Hannah meghalt - gondolta -, magával kellett volna vinnie a titkát. Aztán Hannah hangja közölte Clay-jel, hogy az ő neve is elhangzik a kazettákon és az is, hogy Clay valamilyen módon felelős a haláláért. Aztán Clay egész éjszaka a kazettákat hallgatta. Hannah szavai nyomán bejárta a városkájukat... és amire fényt derített, az örökre megváltoztatta az életét.”

A tartalmat olvasva nem tűnik egy világmegváltó műnek. Talán elolvasva sem az. Akkor mégis miért ajánlom nektek? Nagyon egyszerű. Mert egy olyan problémával foglalkozik, amely egyre több fiatalat érint napjainkban. Az öngyilkossággal. Egy lány története, aki 13 kazettán meséli el a halál féle vezető 13 okot. Nagyon egyszerű, mondhatni gyerekes indokok voltak ezek. Legtöbbjük az iskolai piszkálódással függött össze. Pletykák, melyek nem voltak igazak, barátok, akik elfordultak tőle vagy hátba támadták. Esetleg egyszerűen csak félreértések sorozata. A jeleket mindenki látta, mégsem tett ellene senki semmit. És most mindenre fény derül.

Jelen esetben különösen az egyik indok az, ami engem megfogott.

Ugyanis egyre több internetes portálon foglalkoznak a kiközösítéssel és egymás nyilvános megalázásával. Mindez lassan mindennapjaink részévé válik. Mi okunk lehet, hogy beleköszünk a másikba? És mindezt miért is tesszük? Azért, mert nem az ízlésünknek megfelelő telefonja, ruhája vagy modora van? Esetleg a bőrszíne nem tetszik? Erre mit teszünk? Mindenki előtt megszégyenítjük, és akkor elmondhatjuk magunkról, hogy na, akkor most én vagyok a Jani. És vajon van jogunk mindezt megtenni? Milyen alapon érezzük magunkat felsőbbrendűnek? Meddig tart ez a mámorító érzés? Gondolkozzatok el ezen! Nem akarok lelkiismeret-vizsgálatra bírni senkit, hiszen mindenki magával számol el.

A könyvet olvasva viszont rájöttem, mennyire gonoszak és rosszak is tudunk lenni. Jobb lesz a mi életünk azzal, ha másokét megkeserítjük? Nem, elárulom, nekünk ezzel nem lesz jobb.

Nekem azért volt egy kicsit új, egy kicsit más ez a könyv, mert új gondolatokat, érzéseket, emlékeket indított el, idézett fel.

Vannak emberek, akik kevésbé bírják a kiközösítést, még nem edződtek meg eléggé. Akiket mindig megvédték, vagy eleve soha nem is bántottak. Általában ők azok, akikről nem is gondolnánk, hogy mekkora „sebet” ejtünk rajtuk. Ők azok, akik nehezebben dolgozzák fel az ilyen eseteket, ha egyáltalán képesek feldolgozni, hisz beszélni sem tudnak róla.

Végezetül mellékelek nektek a könyvajánlóm mellé egy mindennapi esetet az egyik iskolatársunk tollából.

Semleges, mint Svájc

Egy helytelen tett. Ennyi kellett ahhoz, hogy az addigi barátaim elforduljanak tőlem, és egy csapásra az életem megkeserítőivé váljanak. Sokat piszkáltak és csúfoltak, az osztályon belül többé nem tartoztam sehozá sem. „Olyan vagy, mint Svájc: semleges” – fogalmazta meg egyik osztálytársam. Nem akartam semleges lenni, én is tartozni akartam valahova, de beletelt egy kis időbe, mire olyan barátokra tettem szert, akik megvédték a piszkálódásoktól. Én akkor már belefáradtam önmagam védelmébe, és csak túrtam. Még iskolaváltást is fontolgattam, annyira megtört az egész lelkileg.

Aztán telt az idő, összeszedtem magam, de már más voltam, mint előtte. Hidegebb, negatívabb belül, de kívülről kedves mosolyt tettem. Ez kell ahhoz, hogy már semmi se viseljen úgy meg, mint az a kis idő, amikor barátok nélkül kóboroltam. És újra megtenném. Nem bánom, hogy ilyen emberré váltam, még akkor sem, ha az újabb barátaim közül van, aki nem szereti a pesszimizmusomat.

Kísérletezem

Szóval, ha 72, 3 g magnézium három mol, akkor egy mol magnézium az osztva az izé szóval hát, na tehát 72, 3 az három, akkor egy az, az pontosan, na jó, biztos nem baj, ha egy kicsit több megy bele. Mindeközben labortársam vígan elszórakoztatja magát a gombjai leoperálásával. Ő bízik bennem, hogyne, ezért is hagyta rám a dolgot. Neki aztán mindegy csak menjünk már, itt egyedül engem érdekel, hogy akkor most ha 72,3 az három, akkor egy az mi. Vígan nézegetem kortársam ügyködést, majd hirtelen valami furcsa sistergő hangra leszek figyelmes: Kifutott a magnézium.

Bár az első pár másodpercben nem teljesen tudatosult bennem, mi is történt, végül felfogtam, s miközben – sikertelenül – próbáltam eldugaszolni a lombik száját, sikerült mindent végig fröcsögtetni a benne keletkezett bizonytalan eleggyel, majd egy mozdulattal mindent leverni a mögöttem lévő asztalról, végül pedig ügyesen dobni egy hátast.

Azóta valamiért gomb-leoperáló kis barátom kezébe adják a lombikot.

B.F

Feldolgozatlan eset

Na neeeem, gyerekek, ilyen nincs... Ez csakis valami vicc, nem lehet, nem létezik, hogy ez igaz legyen, mégis ki a fene szórakozik? De mégis, ha nem igaz, akkor mi van a kezemben? Hajaj, valaki nagyon vicces kedvében volt, merthogy itt állok, kezemben a bizonyítékkal: az ember nem normális. Mégis kinek jut eszébe ilyen istentelen dolgot művelni? Hogy tud aludni, élni a tudattal, hogy ilyen dolgot vitt végbe a világba? Te jó ég, kezdek elbizonytalanodni abban, hogy ezt valaha is feldolgozom, mert jelen pillanatban még mindig csak állok, nézem a kezemben lévő szörnyűséget, és próbálom kitalálni: mi vihette az embert ilyen borzalom elkövetésére? Merthogy oka csak volt, magától senki nem képes ilyet tenni, majdhogynem biztos, hogy nem álmában fundálta ki ezt a tervet. Vagy de. Mindenesetre itt állok, és nézek le rá, ő meg vissza rám.

B.F

Dolgozat

És mint szoktam, természetesen most is méltóságteljesen elindultam, kezemben a lapokkal, és méltóságteljesen nekimentem az asztalnak, ami meglökte a széket ami meglökte a Lea kezét amitől ő hisztérikus rohamot kapott és hirtelen felugrott mire én ijedten arrébb oldalaztam elnézést kérve majd véletlen meglöktem a mögöttem lévő asztalt is ami rátolódott a Lea kezére, s most már visított is, majd hirtelen megfordultam, ám ekkor a kezemben lévő lapokat szegény Kovács arcába nyomtam, s már úgy tűnt, láncreakciómat semmi nem állíthatja meg, amikor valaki megragadott, s kihúzott a padok közül. A biztonság kedvéért még a kezemet is lefogta, nehogy újabb merényletekbe kezdjek, miközben Lea még mindig a kezét szorongatta, a hangja is fenntébb csúszott, s dühösen meredt rám, mintha az egészeztől én tehetnék. Nem is tudom miért...

Ő a kezemet szorongatva leeresztett szemhéjakkal meredt rám, s én tisztán kiolvastam a szeméből ki nem mondott mondatát: már megint..?

B.F

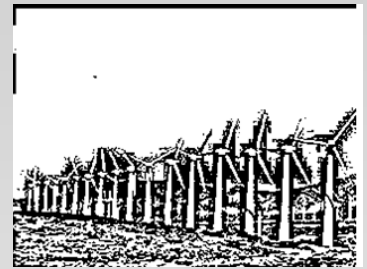
Üzenet Bolyai Jánosnak

Igen Tisztelt Bolyai János!

A cifra megszólítás ellenére – talán nem haragszol meg – a tegező formulát választottuk, hogy Te is kicsit átéld a jelenkor közvetlen, globalizált világát.

Az X és Y generációk nevében írjuk levelünket, Neked, aki végül is lemaradtál az egész huszadik századról. Nem tudjuk eldönteni, hogy ez szerencse vagy éppen pech számodra, mert bőven kijutott jóból és rosszból is.

Amit azonban igazán ismerünk, az a huszonegyedik század, legalábbis ami már megvolt belőle. Ez a tizenkét év a mi gyermekkorunk és fiatalságunk. Egy olyan világban élünk, olyannyira együtt mind a hétmilliárdan, hogy el sem tudnád képzelni.

Ha most élnél, nem kellene hónapokat várnod egy levélre, a fényposta elküldené egy másodperc alatt. Ha Gaussnak írnál levelet, a rendszer rögtön visszajelzést küldene, hogy ő elolvastae.

Ez a gyorsaság és ellenőrizhetőség világa. Talán túlzottan is.

Azért ne vágyj ide. Az új rend még születőben van, és nem találjuk a helyünket a régi elvárások és új lehetőségek között. Azt mondják ránk, hogy mozaikos érettségűek vagyunk. Okosak és tudatlanok is egyben. De ne félts minket, a fiatalság lendületével vesszük az akadályt. Az életünk merőben más, mint a Tiéd volt, de az igazi értékekre még mi is fel tudunk figyelni.

Tudtad, hogy van egy rajongói oldalad a Facebookon? Tudtad, hogy iskolákat neveztek el rólad? Így van. Az utókor ismer és elismer.

Kedves Bolyai János, engedd meg, hogy nyomjunk Rád egy lájkot!

(Készítette a 12. D csapata: Keresztes Ágnes, Vida Vivien, Oláh Viktória)

Amikor véget érnek a szép gimnáziumi évek...

Búcsúféle...

Írhatnék valami szívfacsaró kisregényt, hogy mennyire jó volt a Bolyai... Vagy szidhatnám összevissza, és kijelenthetném, milyen jó, hogy elmegyek. Valószínűleg mindkét álláspont szimpatizánsokra találna bizonyos körökben, de hát igazából egyiket sem érzem igaznak – magamra vonatkozólag. Mert igaz, ugyan, hogy általában véve jól éreztem, magam, és az is igaz, hogy voltak nehéz pillanatok, de vége, eltelt.

Igen, talán ez a legtalálób, hogy eltelt, ahogy kellett, volt, aki még rá is húzott egy évet. Akkor meg pláne eltelt. Nem arról van szó, hogy nem szeretjük, vagy, hogy hálátlanok lennénk. Csak itt az ideje menni. Hogy miért érzünk így, arra nem tudnék teljes bizonyossággal választ adni, talán mert már látjuk a végét, talán mert amúgy is bennünk van az önállósodás iránti vágy, mondom, nem tudom.

De mosolyogva megyek. Megkönnyebbülés, öröm, izgatottság – döntsék el mások, milyen mosolyt látnak az arcomon. Mosolyogva megyek, mert imádtam az osztályomba járni, mert fogalmam sincs, mi vár rám ezután, és mert mindezek ellenére én is mennék.

Ja, de igazából a szerkesztőség nevében búcsúzom. Szóval, és bocsánat, hogy nem a sulival kezdem, de mindenekelőtt Nektek szeretnék köszönetet mondani: Bia, Ivett, Vivi, Geri és Anna. Bár az utóbbi időben némileg laza volt a munkamorál, tényleg sokat dolgoztatok/dolgoztunk az újsággal, főleg így, hogy Máté elment. A Bolygató új megjelenése Bia érdeme, el sem lehet képzelni, mennyi munkája fekszik benne. Ivett különleges tényfeltáró cikkeivel, interjúival, Vivi főleg interjúival J támogatta az újságot, Geri fergeteges ajánlókat írt, újabban fotóssá avanszált, Anna pedig érdekesebbnél érdekesebb témákba ásta bele magát nagy lelkesedéssel. Köszönöm, hogy veletek „dolgozhattam”, együtt ötletelhettünk. És azt hiszem, mindenki nevében megköszönhetem Schnell tanárnőnek is, hogy a szárnyai alá vette a csapatot, kicsit rugdosott minket, mikor nem haladtunk, újra és újra átolvasta, amiket írtunk.

És mit mondjak búcsúzól? Őszintén? Nem tudok jól búcsúzkodni, és azt hiszem, a lényegét már leírtam a fentiekben. Ha a Bolygatót képviselem, így köszönök el: vegyetek jövőre is Bolygatót! (És jelentkeztek a szerkesztőségbe!) Ha a csapatunk nevében szólok: éreztétek ti is ilyen jól magatokat, és tartátok be a határidőket! Ha végzősként kell búcsúznom: élveztétek ki a maradék időtöket a Bolyaiban.

De ha a magam nevében köszönök el... akkor azt mondom, ne bánjátok majd, ha vége lesz.

Rigó Szilvia 13.S

Elköszönő szerkesztők: Rigó Szilvia, Danka Bianka, Hovodzák Ivett, Szerencsés Vivien, Fekete Gergely

Szerkesztők és munkatársak: Horváth Anna, Glózik Luca, Kecskés Fanni, Bársony Fruzsina, Faragó

Márta, Ambrus Adrienn,